

Sygn. akt VIII Gz 127/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o ustalenie

na skutek zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 21 marca 2014 roku, sygnatura akt X GC 1254/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Anna Budzyńska SSO Agnieszka Woźniak SSR del. Anna Górnik

Sygn. akt VIII Gz 127/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie przyznał Uniwersytetowi (...) Wydziałowi Prawa, Administracji i Ekonomii we W. wynagrodzenie w kwocie 14.387,28 zł za sporządzenie ekspertyzy technicznej dokumentów.

Uzasadniając orzeczenie Sąd I Instancji wskazał, że zgodnie z treścią art. 291 k.p.c. instytut naukowy lub naukowo – badawczy ma prawo żądać wynagrodzenia za wykonaną pracę i stawiennictwo swoich przedstawicieli, podkreślił, że ekspertyza instytutu naukowego została wykonana zgodnie z tezą postanowienia dowodowego Sądu i była wynikiem przeprowadzenia szeregu czasochłonnych, skomplikowanych, specjalistycznych badań i pomiarów. Sąd wskazał, iż nie miał żadnych podstaw do kwestionowania czasu poświęconego na badania fizyko-chemiczne oraz inne niezbędne czynności o charakterze pomocniczym oraz technicznym w ramach przeprowadzonych badań do ekspertyzy oraz czynności technicznych do ekspertyzy, tym bardziej, że kalkulacja odnosiła się do specjalistycznej wiedzy ani też kwestionowania przyjętych stawek.

Sąd uznał, że wysokość żądanej przez instytut stawki za godzinę pracy jego pracownika odpowiada podstawie obliczenia wynagrodzenia biegłych sądowych wskazanej w § 2 ust. 1, przy uwzględnieniu przepisu § 3 pkt 1 i 3 rozporządzenia z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z dnia 30 kwietnia 2013 r. poz. 518). Wskazał przy tym, że w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia podstawę obliczenia wynagrodzenia biegłych sądowych za wykonaną pracę, stanowi kwota bazowa dla osób, o których mowa w art. 5 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255 i z 2000 r. Nr 19, poz. 239), której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. Zgodnie z ustawą budżetową na rok 2013 z dnia 25 stycznia 2013 roku (opubl. w Dz. U. z 2013 r. poz. 518) kwota bazowa wynosi 1.766,46 zł. Opinia została wykonana przez pracowników (...) doc. dr G. R. oraz dr R. C.. Dla pracownika instytutu posiadającego stopień naukowy doktora lub stopień doktora w zakresie sztuki stawka wynosi 2,55% podstawy obliczenia tzw. kwoty bazowej. ($2,55\% \times 1.766,46 \text{ zł} = 45,04 \text{ zł}$; - § 3 pkt 3 rozporządzenia).

W konsekwencji Sąd I Instancji uznał za prawidłową stawkę ustaloną w kalkulacji na poziomie 45,04 zł za godzinę pracy. Także zwiększenie kwoty wynagrodzenia podanego w fakturze VAT nr (...) o wydatki niezbędne do wykonania opinii oraz narzut w wysokości 30 % ustalony zgodnie z Zarządzeniem nr (...) Rektora Uniwersytetu (...) z Dnia 31 grudnia 2012 roku w sprawie ustalenia wysokości odpisów i narzutów obowiązujących w Uniwersytecie (...), w ocenie Sądu było zasadne w świetle przepisu § 8 rozporządzenia. Zapis ten wskazuje, że wydatki poniesione przez biegłego, niezbędne dla wydania opinii, w tym w szczególności wydatki materiałowe, amortyzację aparatury badawczej oraz koszty dojazdu na miejsce wykonania czynności, biegły dokumentuje za pomocą faktur lub rachunków albo kopii tych dokumentów, a w razie ich braku - za pomocą oświadczenia.

Powyższe postanowienie zaskarżyła strona pozwana zarzucając mu naruszenie art. 90 w zw. z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez nieprawidłową ocenę ustawowych przesłanek przyznania wynagrodzenia uczelni tj. wymaganych kwalifikacji, potrzebnego do sporządzania opinii czasu i nakładu pracy. Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez zmniejszenie wynagrodzenia do kwoty 2161,92 zł oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zażalenia pozwana podała, iż nie zarzuca sporządzonej opinii braku profesjonalizmu, jednakże zgłasza zastrzeżenia co do ustalenia wysokości wynagrodzenia przyznanego Uniwersytetowi i tym samym czasu potrzebnego do jej wydania. W opinii pozwanej wskazany przez (...) nakład pracy - 191 godzin jest znacznie zawyżony.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione, a zawarta w nim argumentacja nie stanowiła podstawy do zmiany orzeczenia w postulowanym kierunku.

Zgodnie z treścią art. 288 k.p.c. biegły ma prawo żądać wynagrodzenia za wykonaną pracę, zaś zgodnie z art. 291 k.p.c. wynagrodzenia takiego może żądać, za wykonaną pracę i za stawiennictwo swoich przedstawicieli, instytut naukowy lub naukowo-badawczy

Należności biegłych (w tym instytutu) i ustalania ich wysokości dotyczą przepisy art. 89 i 90 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W świetle art. 90 u.k.s.c. wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę określa się, uwzględniając wymagane od biegłego kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii nakład pracy i poświęcony czas, z kolei wysokość wydatków niezbędnych do wykonania czynności określa się na podstawie złożonego rachunku.

Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepisy Rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz.U. 1975 nr 46 poz. 254 ze zm), Ustawę budżetową na rok 2013, ustawę z 31 sierpnia 2012 roku o zmianie ustawy – Kodeks Postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz.U. 2012, poz.1101) oraz Rozporządzenie z dnia 24 kwietnia 2013 r. w sprawie określenia stawek

wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z dnia 30 kwietnia 2013 r. poz. 518) dla ustalenia stawki godzinowej dla czynności wykonanych przez biegłych w niniejszej sprawie. Wyliczając prawidłowo kwotę bazową na 1.766,46 złotych, Sąd uznał za zasadne podwyższenie tej kwoty o 2,55% z uwagi na posiadane przez pracowników Instytutu, wykonujących opinię, tytuły naukowe, o których mowa w §3 pkt 3 rozporządzenia z 24 kwietnia 2013 roku.

Za celowe i prawidłowe w świetle § 8 rozporządzenia należy uznać nadto powiększenie wynagrodzenia Instytutu o narzut w wysokości 30% ustalony zgodnie z Zarządzeniem nr (...) Rektora (...) z dnia 31 grudnia 2012 w sprawie ustalenia wysokości odpisów i narzutów obowiązujących w Uniwersytecie W.. Sąd podziela powszechny w doktrynie pogląd, iż wynagrodzenie instytutu może opierać się na ustalonych taryfach, stosowanych w nich stawkach lub uzgodnieniach dokonanych z sądem przed zleceniem wykonania opinii. W przedmiotowej sprawie Instytut posiada ustalone zasady stosowania narzutu w wysokości 30% i kwestia ta nie była kwestionowana przez skarżącego.

Treść uzasadnienia zażalenie pozwala przyjąć, iż skarżący kwestionował jedynie ilość godzin pracy niezbędną dla wykonania opinii i ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie. Przedstawia jednocześnie swój pogląd, iż sporządzenie opinii powinno zająć mniej czasu niż wynika to z przedstawionej kalkulacji.

Wyraźnie wskazać trzeba, iż sąd może skontrolować wskazaną przez biegłego w karcie pracy liczbę godzin niezbędnych do sporządzenia opinii (poświęconych na czynności przygotowawcze i badawcze, łącznie z zapoznaniem się z aktami sprawy, oraz na opracowanie opinii wraz z uzasadnieniem) i obniżyć wynagrodzenie wyliczone przez biegłego stosownie do przyjętej przez siebie ilości czasu i nakładu pracy biegłego. Wskazuje się przy tym jednak, że ilość czasu, który trzeba poświęcić na określoną czynność, jest zależna od wielu czynników, a wśród nich także od indywidualnych cech wykonawcy i indywidualnych cech czynności. Podany zatem w rachunku czas poświęcony na wykonanie czynności może być z natury rzeczy skontrolowany tylko w przybliżeniu. Jeżeli więc nie istnieją ogólnie obowiązujące normy czasu wykonania danej czynności, kwestionowanie rachunku biegłego na tej podstawie, że czynność wymagała mniej czasu, niż to wykazano w rachunku, może być skuteczne tylko wtedy, gdy podane w rachunku ilości poświęconego czasu są tak jaskrawo wygórowane, iż - opierając się na zwykłym doświadczeniu życiowym - można od razu stwierdzić, że biegły niewątpliwie poświęcił znacznie mniej czasu, niż podaje w rachunku (por. orzeczenie SN z dnia 18 sierpnia 1959 r., I CZ 82/59, OSNCK 1961, nr 2, poz. 41).

W ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie nie można uznać, by podane ilości godzin wykonywania czynności i sporządzania opinii były jaskrawo zawyżone. Należy mieć przy tym na uwadze, iż w sprawie musiały zostać przeprowadzone badania laboratoryjne, które podlegały ocenie biegłych, weryfikacji i opracowaniu, a nadto szczegółowemu opisaniu już w treści opinii, przy czym opinia jest obszerna i szczegółowa, zawiera nadto wnioski wynikające z przeprowadzonych badań. Jest przy tym w całości zgodna z zakreśloną przez Sąd tezą i nie wykracza poza jej ramy. Nie można tym samym uznać, że obszerność opinii, czy wykonanych czynności, była nieuzasadniona, a osoby ją sporządzające wykroczyły poza swoje zlecenie, co mogłoby mieć wpływ na czas sporządzenia opinii, a tym samym na wysokość żądanego wynagrodzenia. Ponadto sama treść uzasadnienia zażalenia zawiera jedynie ogólne przeliczenia godzin wskazanych w kalkulacji na dni pracy. Wyliczenie takie w żaden sposób nie weryfikuje czasu pracy biegłych, a co więcej, nie wykazuje, by były to jednostki zawyżone.

Sąd Okręgowy podzielił w całości ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego i mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 397§2 w zw. z art. 385 w zw. z art. 13§2 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako nieuzasadnione.

SSO Anna Budzyńska SSO Agnieszka Woźniak SSR del. Anna Górnik